

ת"פ 35859/02/15 - מדינת ישראל נגד יבגני איסמאילוב

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 35859-02-15 מדינת ישראל נ'
איסמאילוב(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט אליהו ביתן
מדינת ישראל

נגד
יבגני איסמאילוב

גזר דין

כללי

1. לאחר שמיעת הראיות הורשע הנאשם בעבירה של ניסיון שוד, לפי סעיף 403 לחוק העונשין תשל"ז-1977.
2. מהראיות שנשמעו במשפט, שבית המשפט קיבל, עולה התמונה הבאה -

בתאריך 11.2.15 בסביבות השעה 19:00 המתלוננת - אשה ילידת 1948 - צעדה ברחוב לעבר ביתה כשעל זרועה תיק יד. באותה עת היתה הפסקת חשמל בסביבה. הנאשם הגיח מאחרי המתלוננת ומשך את תיקה. היא התחילה לצעוק ותפסה את התיק בשתי ידיה ואז, התוקף חבט בחזה באגרופ והיא נפלה ארצה לאחור מלוא קומתה. התוקף גהר מעליה כשהיא שרועה על הארץ, היכה אותה באגרופים לפניו וניסה לקחת את תיקה, תוך שהיא צועקת לעזרה. שני שוטרי מג"ב שנקלעו לסביבה שמעו את צעקות המתלוננת לעזרה, הגיעו למקום, התוקף הבחין בהם וברח וכעבור זמן קצר הוא נעצר.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למתלוננת שריטות ונפיחות באיזור השפתיים, שטפי דם בכפות

הידיים ורגישות בגפיים העליונות והתחתונות ובעמוד השדרה.

טיעוני הצדדים

1. ב"כ המאשימה חזרה על פרטי מעשי הנאשם והפנתה לערכים החברתיים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, לגילה של המתלוננת-67, ולנזק שנגרם לה. היא הפנתה לפסיקה ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל-6 שנות מאסר. אשר לעונש הראוי לנאשם בתוך המתחם שהוצע, ציינה, כי הנאשם בן 43, בעל עבר פלילי עשיר, בין

עמוד 1

היתר בעבירות רכוש ואלימות, אשר ריצה שש תקופות מאסר שחלקן ממושכות, וטענה כי הוא לא לקח אחריות על מעשיו. עתרה להטיל על הנאשם עונש הנמצא ברף הגבוה של מתחם העונש שהוצע, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת. הגישה פסיקה; מרשם פלילי של הנאשם; תעודות רפואיות של המתלוננת; ותמונות המתעדות את החבלות על פניה של המתלוננת ואת המטריה והמעיל שלה שניזוקו במהלך התקיפה.

2. ב"כ הנאשם טענה כי המדובר בעבירה אחת, הנמצאת ברף הנמוך של עבירות השוד. ללא נסיבות מחמירות. ציינה, כי לא היה שימוש בנשק חם או קר, ושהנאשם היה לבדו ולא עם אחרים. התייחסה לנזק שנגרם למתלוננת. טענה כי העבירה בוצעה בחושך, ובנסיבות הנאשם לא היה מודע לגילה של המתלוננת, וטענה, שגילה של המתלוננת צריך להשפיע על העונש בתוך מתחם הענישה ולא על מתחם הענישה עצמו. הפנתה לפסיקה המתייחסת לעבירת שוד שבוצעה באופן ספונטאני ולא כללה שימוש בנשק, שם נקבע כי המתחם הראוי לנסיבות כאלה נע בין 6 ל- 28 חודשי מאסר. וטענה כי מתחם העונש הראוי כאן הוא עד 24 חודשי מאסר. ציינה שהנאשם בן 42. חי בגפו. לפני מעצרו עבד בשטיפת מכוניות. מצבו הבריאותי אינו שפיר. יומיים לפני האירוע הנאשם עבר התקף אפילפטי ומצבו בעת ביצוע העבירה היה בעייתי, ובמהלך מעצרו הוא עבר טיפולים רפואיים. עוד הוסיפה, כי אין לנאשם תמיכה משפחתית והוא ניהל את המשפט ללא כל סיוע או ליווי של בני משפחתו. אשר לעברו הפלילי של הנאשם ציינה כי הרשעתו האחרונה היא משנת 2008 בעבירה של פריצה לרכב, והעבירות האחרות ישנות הרבה יותר, וטענה כי בשנים האחרונות הנאשם עשה מאמצים לנהל אורח חיים נורמטיבי. ציינה כי הנאשם עצור מאז 11.02.15 וביקשה להטיל עליו מאסר כמשך תקופת מעצרו.

3. הנאשם טען כי הוא חף מפשע.

דין והכרעה

1. הנאשם הבחין במתלוננת צועדת לבדה בלילה ברחוב ובידה תיק והחליט לגנוב את תיקה. הוא הגיח מאחוריה וניסה למשוך את התיק. היא התנגדה וצעקה והוא היכה אותה באגרופים לפנים, תוך שהוא ממשיך לנסות להוציא את בעודה מוטלת על הארץ, הוא רכן מעליה והיכה אותה באגרופים לפנים, תוך שהוא ממשיך לנסות להוציא את תיקה ממנה והיא צועקת לעזרה. שני שוטרי מג"ב שעברו במקום באקראי שמעו את קריאותיה לעזרה ורצו לכיוונה. הנאשם הבחין בהם וברח ואחד השוטרים רדף אחריו ותפסו. המתלוננת נחבלה, נגרמו לה שריטות ונפיחות באזור השפתיים, שטפי דם בכפות הידיים, ורגישות בשרירי הגפיים העליונות והתחתונות ובעמוד השדרה הגבי. בנוסף, מעילה נקרע ומטריה שאחזה נשברה.
2. הערכים החברתיים המוגנים בעבירת שוד הם בין היתר ערכי שלמות הגוף, שמירת הקניין, כבוד האדם, ושמירת הסדר ובטחון הציבור. כאשר קרבן העבירה הוא אדם מבוגר, מתקיים ערך חברתי נוסף, של הגנה על "אוכלוסיות חלשות". במקרה זה, מידת הפגיעה בערכים החברתיים הרלוונטיים הינה משמעותית.
3. כברוב העבירות, גם בעבירת השוד, קשת העונשים המוטלים רחבה והעונש על מעשה מסוים מושפע מהנסיבות הקונקרטיות שלו ושל מבצעו. עם זאת, מגמת הפסיקה הינה להחמרה בענישה מתוך העדפת שיקולי הגמול

וההרתעה ומתן משקל מופחת יחסית לנסיבות הנאשם (ראה ע"פ 5881/14 עמנואל ביארי נ' מדינ"י. פורסם בנבו. מיום 26.7.15).

בע"פ 772/13 יחיא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.5.14), דובר במערער יליד 1990, שב"ח, אשר הבחין במתלוננת בגן ציבורי, ניהל איתה שיחה קצרה ואז נטל את תיקה ונמלט מהמקום בריצה. המתלוננת רדפה אחריו תוך שהיא צועקת לעברו "גנב", ובחלוף מספר שניות הצליחה להשיגו. בשלב זה המערער חסם את פיה כדי להשתיקה, אחז בידה בכוח והפילה ארצה, שכב על גופה והכניע אותה, ולאחר מכן קם ונמלט מהמקום עם התיק. בית המשפט המחוזי הטיל עליו 4 שנות מאסר בפועל.

בית המשפט העליון קיבל את ערעורו על חומרת העונש, קבע כי מתחם העונש ההולם בעבירת שוד שבוצעה בנסיבות בהן הנאשם פעל לבד, ללא תכנון מוקדם וללא איום בנשק, נע בין 6 ל- 28 חודשי מאסר בפועל. והטיל על המערער - שהיה נעדר עבר פלילי, נטל אחריות והביע חרטה - **24 חודשי מאסר בפועל.**

בע"פ 6862/13 חג'אזי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.6.14) המערער תלש בכוח שרשרת זהב מצווארו של המתלונן וברח. בית המשפט המחוזי קבע שמתחם העונש ההולם למעשה נע בין 2 ל- 5 שנות מאסר, וגזר על המערער 40 חודשי מאסר.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור המערער וקבע, כי מתחם העונש ההולם שנקבע בפרשת יחיא הנ"ל לעבירת שוד חד פעמית שבוצעה באופן ספונטני, לא כללה שימוש בנשק ונלוותה לה דרגת אלימות נמוכה, מתאים עקרונית למעשי המערער, והטיל על המערער **28 חודשי מאסר בפועל.**

בע"פ 7614/09 יהונתן טראוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.05.10)- דובר במערער, צעיר כבן 22, שהורשע בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין. הוא עקב אחר המתלוננת, לאחר שמשכה מן הבנק סכום של 10,000 ₪, וכשהיא התיישבה על ספסל הוא תפס את תיקה, משך אותו בחוזקה, הפיל אותה ארצה, נטל את התיק מידיה ונמלט.

בית המשפט המחוזי גזר עליו **4 שנות מאסר בפועל, הפעיל 6 חודשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים נגדו, במצטבר,** והטיל עליו 3 שנות מאסר על תנאי למשך 3 שנים.

בית המשפט העליון הקל בעונשו באופן שהמאסר על תנאי שהופעל יחפוץ את ארבע שנות המאסר שנגזרו עליו, וכן הפחית את תקופת המאסר על תנאי שנקבעה לו. וציון, כי ההקלה העונשית באה על רקע מאמצי השיקום הכנים של המערער, מאמציו להיגמל מסמים והרצון שהוא מגלה לערוך שינוי בחייו, וכתמריץ לעודדו להמשיך בתהליך השיקומי, במיוחד בהתחשב בגילו הצעיר ובנסיבותיו האישיות הקשות.

בע"פ 2800/11 מוחמד מועמר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.12.2011) המערער הודה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של ניסיון שוד בנסיבות מחמירות וכניסה לישראל שלא כדין. על פי כתב האישום המתוקן, יצא המערער מביתו שברשות הפלשתינאית ונכנס לירושלים ללא היתר. הוא הבחין במתלוננת ליד בניין מגוריה והחליט לשדוד אותה.

הוא ניגש אליה, שם את ידו על פיה והפילה לקרקע. החזיק בה בחוזקה והחל חונק אותה בצווארה. דיירי הבניין ששמעו את זעקותיה חשו לעזרתה וחילצו אותה מידי. בית המשפט המחוזי גזר על המערער **36 חודשי מאסר בפועל; 8** חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים; ופיצוי על סך של 7,500 ₪ למתלוננת. ערעורו על חומרת העונש, נדחה.

כאשר קורבנות השוד הם אנשים מבוגרים, הענישה היא על הצד הגבוה -

בע"פ 5931/11 דוד עבדולייב נ' מדינת ישראל [פוסם בנבו] (16.09.13), המערער הורשע בעבירות של שוד וגניבה. הוא עקב אחר המתלוננת, ילידת 1935, מהבנק בו משכה כסף ועד למעלית ביתה. תפס את דלת המעלית, אחז בחוזקה בתיק ומשך אותו מהמתלוננת. כתוצאה מכך ראשה של המתלוננת נחבל בדלת המעלית ונגרמה לה המטומה במצח. באירוע נוסף, עקב המערער אחר מתלוננת נוספת, ילידת 1945, מהבנק בו משכה כסף ועד לדירתה, וכשהניחה את תיקה על הרצפה, הוא חטף אותה.

בית המשפט המחוזי ציין כי המערער הורשע בעבר בעבירות דומות והוטלו עליו 6 שנות מאסר, **וגזר על המערער 6 שנות מאסר בפועל והפעלת מאסר על תנאי של שנתיים, וביחד 8 שנות מאסר.**

בית המשפט העליון דחה את ערעורו, תוך ציון הדברים הבאים-

"אכן, בחברתנו קיימת תופעה מכוערת של פגיעה בחסרי ישע, כגון קשישים, בעלי מוגבלויות וכו', מתוך הנחה כי יהיו טרף קל, שלא יתנגד ולעיתים אף אינו יכול להשמיע קול, פשוטו כמשמעו. לפגיעות אלה צורות שונות, בין במעשי שוד, בין בהונאות מסוגים שונים וברמות תכום משתנות. המשמעות של פגיעות אלה, במופעהן השונים, היא פגיעה חזקה וקשה בביטחונם האישי של הקורבנות ושל קבוצות שלמות, החשות שאין להן עוד מקום מבטחים בו יוכלו להמשיך ולהתקיים בכבוד וללא חשש... המגמה בה נקט בית משפט זה היא מגמה מחמירה ביחס לעבירות מסוג זה, המבכרת את ההגנה על החיים והגוף של קבוצות אלה על פני נסיבות אישיות ומקלות של נאשמים (ראו גם: עניין איסאקוב, פסקה י"ב לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין). מגמה זו נכונה וראויה היא. בידינו חרב הענישה, אותה יש להניף במקרים המתאימים. קבוצות אלה של קורבנות אינן זוכות לתהודה ציבורית או לקול במרחב הציבורי באופן תדיר, ומגמת ענישה אחרת, עשויה לפגוע בתחושת הביטחון שלהן, ולעודד עבריינים פוטנציאליים להמשיך ולנצל קורבנות "קלים" מסוג זה...".

בע"פ 2774/12 אלברט אבשלומוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 04.03.13)- נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירת שוד ובעבירת גניבה. הוא שדד תיק מקשישה ילידת 1936, על ידי כך שמשך אותו ממנה בחוזקה, ועשר דקות לאחר מכן, הוא ניגש לקשישה אחרת, ילידת 1927, ונטל ממנה את ארנקה. **בית המשפט המחוזי גזר עליו 4 שנות מאסר בפועל והפעיל מאסר על תנאי של 6 חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו, במצטבר.** ובית המשפט העליון דחה את ערעורו תוך קביעה שהעונש שהוטל עליו איננו חורג מהמקובל בפסיקה.

בע"פ 1044/13 ענאן זידאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.10.13)- המערער הורשע בעבירת שוד, לפי

סעיף 402(א) לחוק העונשין, ובהפרת הוראה חוקית. הוא הלך עם חבריו ברחוב והציע להם לשדוד תיק מקשישה, מתוך הנחה שקשישות יתקשו לרדוף אחריהם. מיד לאחר מכן הוא הבחין במתלוננת, ילידת 1940, ניגש אליה וחטף את תיקה - שהיו בו 180 ₪ - בכוח, עד כי נקרעה רצועתו. את המעשים ביצע המערער בעת שהיה עליו לשהות במעצר בית.

בית המשפט המחוזי גזר עליו 48 חודשי מאסר בפועל ובית המשפט העליון דחה את ערעורו על העונש תוך אמירת הדברים הבאים-

"ער אני לעובדה כי ישנם מקרים בהם הושת על אדם אשר הורשע בשוד בנסיבות דומות עונש קל יותר מן העונש אשר הוטל על המערער. ואולם, ער אני גם לחומרת העבירה בה הורשע המערער ושותף אני לעמדה לפיה יש להחמיר עם מי אשר שלח ידו כנגד קשישה דווקא על שום חולשתה...**אין צורך להכביר מלים על השפלות שבשוד קשישים חסרי ישע. עמד על כך בית משפט זה לא אחת בקובעו כי עבירת שוד חמורה שבעתיים בעת שהיא מופנית כלפי החלש והקשיש, אשר סיכויי התנגדותו נמוכים** [ראו למשל: ע"פ 5213/06 וונדמו נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 14 לפסק הדין (9.5.2007); ע"פ 1334/08 ללוש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 לפסק הדין (3.9.2008)]. **על נפגעי עבירה אלו, בכוח ובפועל, מצווה החברה להגן, ובתי המשפט נושאים חובה זו לנגד עיניהם ומייחסים חומרה יתרה לעבירות המכוונות כנגד קשישים. ראוי לחזור ולהדגיש בכל עת: "שוד או גניבה מקשיש ומחסר ישע, נתפס כמעשה שיש בו כיעור מוסרי גדול יותר מעבירה 'רגילה' של שוד או גניבה, בהיותו הפרה של הציווי 'והדרת פני זקן' הנתפס כמעין חוק טבע בכל חברה אנושית. העבירה של שוד קשישים היא מעשה נקלה ובזוי במיוחד, גם בקוד העברייני, ולא בכדי היא נחשבת לעבירה הנמצאת בתחתית 'שרשרת המזון' של העבירות ושל העבריינים"** [ע"פ 1864/11 דוידוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 לפסק הדין (7.11.2012)].

פסיקה ענפה מדגישה את חשיבות ההרתעה והגמול ביחס לעבריינים הפושעים נגד קשישים. בית משפט זה רואה בענישה המחמירה בנושאים אלו את תרומתו להגנה על קשישים וביטוי לרצונו להבטיח כי גם בערוב ימיהם לא יהפכו מי שאינם עוד בשיא כוחם הפקר למעשי בריונות, ולא תפגע איכות חייהם [ראו למשל: ע"פ 7961/07 מדינת ישראל נ' שכטר, [פורסם בנבו] פסקה 8 לפסק הדין (19.3.2008)]. עיון באסמכתאות אליהן הפנו הצדדים, בהן נדון עניינם של מי שהורשעו בשוד קשישים בנסיבות דומות, מלמד כי בית המשפט המחוזי לא נקט בנאשם ביד מחמירה החורגת ממדיניות הענישה המקובלת, אף אם לא הקל עימו. כך, למשל, **בעניין אבשלומוב, בו נדון מקרה אשר עובדותיו דומות למקרה דנא, העיר בית המשפט כי עונש מאסר בפועל בן 5 שנים לצד הפעלת מאסרים מותנים כוללים של 10 חודשים שהופעלו במצטבר, מסמן את מתחם הענישה המקובל בעבירות כגון העבירה בה הורשע המערער במקרה שלפנינו (שם, פסקה 20 לפסק הדין). משכך, לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובפסקי הדין שהוצגו לעיונו נחה דעתי כי עונש המאסר בפועל לתקופה בת ארבע שנים, אשר הוטל על המערער, עולה בקנה אחד עם מידות הענישה הנהוגות במקרי שוד של קשישים ברחוב. ודוקו, אין בעובדה כי המתלוננת לא נחבלה ולא נזקקה לטיפול רפואי כדי לשנות מכך.**"

בע"פ 2257/13 חייפץ נ' מדיני" (פורסם בנבו. מיום 24.4.14) המערער הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. העבירה בוצעה בשנת 2011 כלפי קשישה (ילידת 1927) שעה שחזרה לדירתה מקופת חולים. משביקשה הקשישה לסגור את דלת ביתה, דחף המערער את הדלת, נכנס

לדירה ודחף את הקשישה. היא נפלה ארצה והמערער משך מצווארה שתי שרשרת זהב ונמלט.

בית המשפט המחוזי גזר על המערער 5 שנות מאסר בפועל ושני מאסרים על תנאי לתקופות שונות. בית המשפט העליון התייחס לפסיקה הנוהגת במקרים דומים, סקר שורת פסקי דין ודחה את ערעור המערער, בקבעו שהעונש שהוטל עליו איננו חורג מהעונשים המוטלים על עבירת שוד בנסיבות דומות.

4. קראתי את פסקי הדין שהציגה ההגנה בטיעוניה לעונש - ע"פ 772/13; ע"פ 6001/13; ע"פ 5881/14; ע"פ 8465/14; ו- ת.פ. (נצ) 40637-06-14. באופן כללי, גם בהם הודגשה חומרת עבירת השוד בכלל ובפרט כשקרבותיה הם קשישים או פרטים הנמנים על אוכלוסיה פגיעה. והעונשים שהוטלו באותם מקרים כללו תקופות מאסר משמעותיות, אשר משכן הושפע מנסיבות קונקרטיות של המעשים ושל הנאשמים, מהמלצות שירות המבחן וכיוב'.
נסיבות המקרה בע"פ 772/13 שונות מענייננו בין היתר בכך שקרבן העבירה שם לא היה זקן. גילו המבוגר של קרבן העבירה הוא נתון משמעותי המשפיע על מתחם העונש ההולם למעשה העבירה. ענין זה מושרש היטב בפסיקת בית המשפט העליון והוא אף מוזכר בפסק הדין הנ"ל כנסיבה לחומרה המסבירה ומצדיקה ענישה חמורה יותר מזו שבית המשפט קבע באותו מקרה. (ראה עמ' 8 פסקה שניה לסעיף 11). עוד יש לציין כי באותו מקרה בית המשפט העליון זקף לטובת הנאשם נסיבות שאינן מתקיימות בענייננו - העדר הרשעות קודמות; נטילת אחריות; הבעת חרטה; שיתוף פעולה עם רשויות החוק; ופעולה לתיקון תוצאות העבירה.

ובנוסף, ככלל, כאשר מדיניות הענישה המתייחסת לנסיבות מסוימות של עבירה, מבוססת ורווחת והיא באה לביטוי בפסקי דין רבים, אין מקום להציג מקרה מסוים בו הוטל עונש קל יותר ולדרוש שהעונש שיוטל במקרה שעל הפרק יותאם אליו.

5. אשר לנסיבות ביצוע העבירה,

אמנם, יש להניח לטובת הנאשם כי הוא לא תכנן מראש לשדוד את המתלוננת, אלא ניצל הזדמנות שנקרתה בדרכו. אולם מאידך, מעשה הנאשם לא התבטא בתנועה אחת או בפעולה אחת, שנעשו בין רגע. אלא הוא הבחין במתלוננת, הלך אחריה מהרחוב לעבר בנין מגוריה, התנפל עליה מאחור, היכה אותה באגרוף והפילה ארצה ואחר כך גהר מעליה והכה אותה באגרופים בזמן שהוא מנסה למשוך ממנה את התיק שנשאה. כך שאין להגדיר את מעשיו כספונטניים.

הנאשם ביצע את המעשים בעצמו, לבדו, ללא מעורבות או השפעת אחרים.

הנאשם היכה את המתלוננת באגרוף בחזה והפילה מלוא קומתה לאחור. מכה בעצמה כזו ונפילה בנסיבות כאלה, יכולות לגרום לאדם בכלל ובפרט למבוגר, נזק חמור. יתרה מזו, התקפה עצמתית ומפתיעה שכזו גורמת לקרבן זעזוע נפשי, היכול בעצמו להיות בעל השלכות משמעותיות.

בנוסף, הנאשם היכה את המתלוננת באגרופים בפנים והסב לה כאב. גרם לה שריטות ונפיחות באזור השפתיים, שטפי דם בכפות הידיים, ורגישות במישוש מעל שרירי הגפיים העליונות והתחתונות ובעמוד השדרה הגבי. והאירוע בכללו מסב מטבעו פחד ואימה ומותיר את רישומו בנפש הקרבן, והוא פוגע בתחושת הבטחון שלו, של סביבתו ושל הציבור הכללי

שנחשף למעשה.

מעשי הנאשם היו כרוכים באלימות ממשית. השוני במינים ופערי הגיל בין הנאשם למתלוננת, מוסיפים למעשה נופך של חומרה.

הנאשם ביצע את העבירה מתוך בצע כסף.

6. ב"כ הנאשם טענה כי בנסיבות האירוע ובהתחשב בחושך ששרר במקום, הנאשם לא יכל לדעת שקרבנו היא אשה מבוגרת ועל כן אין לייחס לו את החומרה הכרוכה בניסיון שוד של אדם מבוגר.

אינני מקבל את הטענה. גם אם בשלב הראשון, כאשר הנאשם הלך אחרי המתלוננת מאחור ברחוב, הוא לא יכל להתרשם מגילה, הרי כאשר הוא התקרב אליה ומשך את תיקה והיא צעקה, וביתר שאת כאשר הוא עמד מולה והיכה אותה באגרוף ואחר כך כשהוא רכן מעליה והיכה אותה, הוא ידע גם ידע שהוא תוקף אשה מבוגרת והוא המשיך במעשיו על מנת להוציא את זממו אל הפועל.

7. יוזכר כי הנאשם הופרע במעשיו על ידי שני שוטרי מג"ב שהזדמנו לסביבה ושאלמלא תגובת

המתלוננת, שסירבה להיכנע לנאשם, והיזעקות השוטרים לעזרתה, יש להניח שהנאשם היה ממשיך בתוקפנותו כלפי המתלוננת עד להשגת תיקה.

8. חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, הם הנתונים המרכזיים בקביעת סוג העונש ומידתו. שוד, בכלל, הוא מעשה חמור; נסיבות המעשה כאן, כמתואר, חמורות אף הן; ומידת אשמו של הנאשם - שביצע את המעשה בעצמו, לבדו- רבה.

9. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש שיוטל; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירה שביצע הנאשם, הוא בין 30 ל- 60 חודשי מאסר בפועל.

10. בענייננו לא מתקיימים החריגים הסטטוטוריים לקולה או לחומרה- שיקום והגנה על שלום הציבור, המצדיקים עונש שהוא מחוץ למתחם העונש ההולם שנקבע. וכן לא מתקיימות בנאשם נסיבות מקלות נוספות, שכן, הוא לא נטל אחריות על מעשיו, לא עשה מאמצים לפצות על הנזק שגרם ולא שיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק. כמובן שכפירת הנאשם באשמה וניהול המשפט על ידו, כשלעצמם, אינם נזקפים בשום אופן לחובתו.

11. אנשים מבוגרים הם טרף קל למעשי שוד. קל ליטול מהם את רכושם בכח, קל להתגבר על התנגדותם לכך, וקל לברוח מהם מבלי להיתפס על ידם. נתונים אלה עלולים "לקרוא לגנבים" ועל כן יש צורך בהרתעת הרבים מפני

ביצוע עבירות אלה. והדעת נותנת, כי הטלת עונשים חמורים על נאשמים שביצעו עבירה מסוימת, מועילה בהרתעת הרבים מפני ביצועה.

12. ב"כ הנאשם הגישה לבית המשפט מסמכים מתיקו הרפואי של הנאשם בשב"ס, מהם עולה כי הנאשם סובל ממחלות מסוימות וכי במהלך מעצרו הוא עבר מספר בדיקות ופרוצדורות רפואיות. על רקע זה היא ביקשה להטיל עליו עונש הנמצא מחוץ למתחם העונש ההולם, לקולא, תוך איזכור "ע"פ 4559/14 לופוליאנסקי נ' מדיני".

עיון במסמכים הרפואיים שהוצגו מטעם ההגנה במהלך המשפט מלמד, כי הבעיות הרפואיות המרכזיות של הנאשם אינן חדשות וכי הוא סובל מהן עוד לפני ביצוע העבירה כאן ולפני מעצרו. כן ניתן ללמוד, כי הנאשם מקבל מענה רפואי ראוי למצבו הבריאותי ולתלונותיו.

איזכור עניינו של מר לופוליאנסקי ע"י הסנגורית נעשה בעלמא (מספר הע"פ שלו הוא 5669/14 ולא כפי שנכתב) ללא טיעון ונימוק מתבקשים. בנסיבות, די לקבוע כי אין הנדון דומה לראיה כלל ועיקר ואין מקום להשוות בין המקרים והמסקנות.

13. בגזירת עונשו של הנאשם אני מביא בחשבון את גילו; את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות, כנטען על ידי באת כחו; את מצבו הבריאותי - כעולה מהמסמכים הרפואיים שהוגשו על ידי ההגנה; ואת הפגיעה הצפויה לו ממאסרו; וכן את עברו הפלילי, שאמנם איננו מהזמן האחרון אך הוא כולל הרשעות בעבירות רכוש, אלימות וסמים עליהן נדון לעונשי מאסר לתקופות שונות, ובמיוחד את הרשעתו בביצוע שני מעשי שוד של זקנות בנות 74 ו-75, בהפרש של כשבועיים, עליהם נדון בבית המשפט המחוזי תל-אביב ל-3 שנות מאסר וערעורו על העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון (ע"פ 5642/96).

14. בהתחשב בכל האמור, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 48 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו- 11.02.15 .

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע.

ג. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלוננת פיצוי בסך 10,000 ₪.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה טבת תשע"ז, 23 ינואר 2017, במעמד הצדדים.

